



— Καλέ, δὲ μᾶς ἀφίνεις, ποῦ σαρλικιάσαμε μὲ τοῦ γιουῦ σου τὸ φέρισμο, παρὰ γυρεῦεις καὶ ρέστα.

Αὐτὸ ἦταν πολὺ. Ἄκοῦς, νὰ ρίχνη τὸ φταιξιμο στὸ παλλικάρι ἢ βρῶμα, ἀντί νὰ πῆ γιὰ τὴ κόρη της ποῦ λύσσαξε νὰ χορέψη. Τὸ ψί ψί γένηκε ψείρα. Ὁ Θανάσης, ὅπως ἦτανε καὶ λιγάκι πιωμένος, πῆρε τὸ μέρος τῆς μάννας του καὶ ἄρχισε ἕνας καυγᾶς στὸ σπίτι ποῦ μαζεύτηκε ἡ γειτονιά. Ἡ μάννα τοῦ γαμπροῦ πῆρε τὸν μποξᾶ της καὶ φεύγοντας μὲ τὸ γιό της, φώναζε μέσα στὸ δρόμο: — Γιὰ τὰ πανηγύρια, μωρή,

εἴσαστε, διαόλου μπαλλαρίνες! Γιὰ τὰ πανηγύρια α α α!

— Ἄντε, μωρή γρουσουζα, ναμικιόρα, ἀχάριστη! ξεφώνιζε ἡ Γιαννοῦλα. Αὐτὸ, μωρή, ζήτησες ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ σὰν πρωτομπήκες, νὰ τοὺς χωρίσης, ἀφωρεσμένη!

Ἡ Φωτεινή, ξαπλωμένη σ' ἕνα μιντέρι, ξεκουμπωμένη, ξαφρισμένη, ἀναμαλλιάρια, ξεφώνιζε μὲ τὰ νεῦρα της. Μερικὲς γειτόνισες βρέχανε τὸ κούτελό της μὲ ροδόξειδο. Ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸ σπίτι ἀκουότανε τὸ σαντοῦρι καὶ ἡ φωνὴ τοῦ τραγουδιστῆ:

Ἐοῦ ἔσαι ἕνας ἥλιος, φεγγάρι λαμπερό,  
Καὶ θάμπωσες τὸ φῶς μου καὶ δὲ μπορῶ νὰ δῶ.

(Σμύρνη, 1914)

ΣΥΛΒΙΟΣ

## Ο ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΣ

ΣΦΑΛΙΣΑΝ χρόνοι ἐφτά ποῦχε πεθάνη  
κ' ἀκόμα μέσ' ἔς τὴ γῆ δὲν ἔχει λνώση  
τοῦ κάκου τὸ κερὶ καὶ τὸ λιθάρι,  
κοῖμα βαρὺ τὸν ἔχει μαρμαρώσει.

Ξεθάψαν τὸ κορμί. Σ' ἕνα πλατάνι  
ἀκέροιο, ὀλόρθο τῶχουνε στυλώση,  
ὅποιος περάση τρεῖς στανροὺς νὰ κἀνη  
καὶ ἔς τὸ νεκρὸ συχώρεση νὰ δώση.

Περονῶν πολλοί, μ' ἀνώφελα περονᾶνε.  
Περονᾶ κ' ἐκεῖνος ποῦχε ἀδικημένο  
καὶ οἰγολέει: — Συχωρεμένος νᾶνε!

Τὸ λόγο δὲν ἀπόσωσε ἀκόμα  
καὶ ἔ' ἄλυωτο κορμὶ τὸ κολασμένο,  
σιάχη, καπνός, σωριάστηκε στὸ χῶμα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ